

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 190.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικών
ἀναποκριτών, στέλλεται ἢ 'Εφημερίς
τῶν Παίδων» άνευ προπληρωμῆς.

» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

'Εν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 39

ΝΕΑΡΟΣ ΦΟΙΝΙΣ.

Οἱ φοίνικες εἶναι φυτὰ τῶν θερμῶν κλιμάτων, εὐρίσκον-
ται ὁμοῦ καὶ εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας, ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν ὠ-
ρμαζοῦν τὸν καρπὸν τῶν.

'Εξ ὧν δὲ τῶν προκατακλυσμαίων δένδρων οἱ φοίνικες
διετήρησαν τὸ μέγεθός τῶν. Οἱ εἰς τὰ ἀνθρακοφόρα στρώ-
ματα εὐρίσκόμενοι φέρουσι τοὺς χαρακτηῆρας τῶν λοιπῶν
καλαμοειδῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὴν τότε φυτὴν
κίην φύσιν, ἦσαν δηλονότι πολτώδεις, ἕνεκα τῆς ἑλλείψεως
τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Οἱ φοίνικες διαφέρουν ὄχι μόνον κα-
τὰ τὸ μέγεθος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μορ-
φήν, τὸν σχηματισμὸν τοῦ κορμοῦ καὶ
τῶν φύλλων. Προσέτι ὡς πρὸς τὸ μέγε-
θος, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ καρ-
ποῦ.

Ἡδῆ εἶναι γνωστὰ πλέον τῶν 500
διαφόρων εἰδῶν. Ὁ διάσημος Γερμανὸς
φυσιολόγος Οὐμβόλδος εἰς τὴν κατὰ τὴν
Νότιον Ἀμερικὴν περιήγησίν του λέγει,
ὅτι εὗρισκε νέον εἶδος φοίνικος εἰς κάθε
50 μίλια.

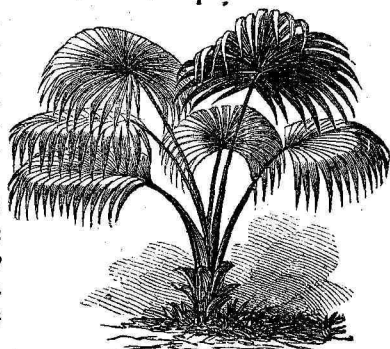
Οἱ φοίνικες φυτόνται συνήθως εἰς χῶ-

ρας, ὅπου οἱ δημητριακοὶ καρποὶ δὲν εὐδοκίμοῦν, ἕνεκα τῆς
ἑλλείψεως υγρασίας. Χορηγοῦν δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐ μόν-
ον καρποὺς εὐχόμεους καὶ θρεπτικοὺς, ἀλλὰ καὶ ποτὸν καὶ
βλην εἰς διάφορα οικιακὰ καὶ μὴ ἐπιπλα καὶ ἐργαλεῖα χρῆ-
σιμον.

Ὁ ἀναγνώστης παραπέμπεται εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη τῆς
'Εφ. τῶν Παίδων, ὅπου θέλει εὗρει τὰς εἰκόνας καὶ τὴν πε-
ριγραφὴν διαφόρων μεγάλων καὶ ὡραίων εἰδῶν φοινίκων.

Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΛΙΡΑΣ.

'Η νόμιμος διάρκεια μιᾶς λίρας στερ-
λίνας, ὡς ὑπολογίζουσι οἱ ὑπάλληλοι
τοῦ νομισματοκοπείου τοῦ Λονδίνου, εἶ-
ναι 18 ἔτη. Μετὰ τοῦτο ἀρχίζει νὰ φθει-
ρεται καὶ χάνει ἀπὸ τὸ βῆρος τῆς, διὸ καὶ
παύει νὰ ἔχη τὴν ἀρχικὴν τῆς ἀξίαν. Διὰ
τοῦτο σήμερον δοσε λίραι εἶναι πρὸ τοῦ
1865, δὲν δύνανται νὰ θεωρῶνται ὡς
ἔχουσαι πλήρη ἀξίαν καὶ ἐμφανιζόμεναι
ἐνώπιον τῆς τραπεζῆς ἀντιυλλάσσονται
κατὰ τι ὀλιγώτερον.

Νεαρός φοίνιξ.

ΔΑΦΝΗ, ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ.

Δάφνη.

Εἶμαι ἢ δάφνη· ἐμὲ μόνον
θεωρεῖ τέρμα τῶν ἀγόνων
καὶ ἀμισθὴν ἀπέφρων πόνων
'Ὁ ἦρωσ καὶ ὁ ποιητής.

Στέφει ὁ κλάδος μου ὃ θάλλων
τὴν κεφαλὴν ἀνδρῶν μεγάλων.

Σὺ ὁ παλαίων, σὺ ὁ ψάλλων
εἰπέ, τὴν δάφνην δὲν ζητεῖς;

Ρόδον.

Εἶμαι τὸ ῥόδον τὸ ὡραῖον,
εἶμαι τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων,

Μῆρα εὐώδη ἀποπνέον,
'Ερώσης ἔμβλημα ψυχῆς.
Εἶμαι εἰκὼν τῆς εὐτυχίας,
Μαγεύω τρυφερὰς καρδίας.
'Η κόρη καὶ ὁ νεανίας
Δρέπουν τὸ ῥόδον εὐτυχεῖς.

Κυπάρισσος.

Δάφνη καὶ ῥόδον, δόξα καὶ εὐτυχία,
'Ερως καὶ ἄσμα εἰσθε εἰρωνεία,
Κ' ἢ τρυφερὰ κ' ἢ ἔξοχος καρδία
Νεκροῦνται μετὰ στάδιον εὐρύ.
'Ὀνειρα πλάττον εὐθυμα κοιμήσου,
'Ὡς ἀστραπὴ παρέρχετ' ἢ ζωὴ σου,
Κ' ἢ πένθιμος σκιά τῆς κυπαρίσσου
τὰς δάφνας καὶ τὰ ῥόδι ἀναπληροῖ.
(Ἄλ. Βυζάντιος.)